

fige, at jeg kjender et Exempel paa, at en gammel afsældig Mand vilde være bleven fuldstændig odelagt af en Vædder (Søren Sørensen: Det kunde han være bleven alligevel), hvis der ikke var kommen Hjælp til, og det ærede Medlem kan ikke vide, om han, hvorvel han nu er en stærk og modig Mand, ikke kunde komme til at opleve det Samme paa sine gamle Dage. Disse Endringsforslag maa jeg derfor paa det Bestemteste fraraade. — Endringsforslaget til § 6 var den høitærede Minister imod. Jeg maa tilstaa, at dette Forslag hører til dem, paa hvilket jeg tror Forslagsstillerne just ikke sætte mest Pris, men naar den høitærede Minister fremhævede imod det, at det kunde medføre forøgede Udgifter og Uleilighed for dem, som havde optaget et saadant Dyr, saa vil dog Udgiften tilsidst falde paa Dyrets Eier, naar han findes. Heller ikke tror jeg, at Endringsforslaget under Nr. 8 til § 7 er af dem, som man tillægger synderlig stor Betydning. Vi have ment, at Vedtagelsen af dette Endringsforslag kunde forebygge Ulemper, som ellers kunde flyde af Loven, medens Andre have ment, at dette Endringsforslags Vedtagelse kunde føre os ind paa ligesaa store Ulemper, men som sagt vi tillægger ikke dette Forslag nogen stor Betydning. Mere Pris vilde jeg for mit Bedkommende sætte paa Endringsforslaget under Nr. 9. Hvad endelig Endringsforslaget under Nr. 11 angaar, da hører det til dem, om hvilke jeg i Begyndelsen af mit første Foredrag udtalte, at de ingenlunde ere Udtrykket for hver enkelt af Forslagsstillerne Mening. Jeg for mit Bedkommende tror ogsaa, at Ordet „færdes“ er lige saa udtømmende som de Ord, man vil sætte i Stedet. Med Hensyn til Mulkbestemmelsen i § 8 om begaaede Forseelser kunde jeg vel tiltræde den høitærede Ministers Mening om ikke at nedsætte Mulkten under det Minimum, som er foreslaaet i Lovudkastet, naar saa den høitærede Minister, hvad han i Dyrigt ikke forekom mig at være utilboielig til, kunde gaa med op til 2 Rd. — som Maximum for de Forseelser, hvorom der her kan være Tale. Dette, at man giver sig til at høre ind over andens Mands Jord, maaste over hans Kløver, Rug eller

Hvede, hører dog til den Slags Ting, som nok kunne taale en Straffebestemmelse, som her er foreslaaet. Hvad nu angaar vore Endringsforslag til § 11 om Veifreden, da er det jo om disse, at Striden mest har dreiet sig. Den høitærede Minister mener, at man ved at legalisere denne Græsning paa Veiene umuliggjør ethvert Politiofsyn paa disse, men dette er efter min Betragtning ikke rigtigt. Man umuliggjør paa ingen Maade Politiofsyn paa Veiene, fordi man legaliserer Græsningen, thi der er Intet i Veien for, at Politimesteren kan faae meddelt en Fortegnelse af Sogneraadet over dem, som have Lov til at græsse deres Kreaturer paa Veiene, og der er Intet til Hinder for at pålægge de Græsningsberettigede at fremvise Tegne paa, at de have Lov til at græsse deres Kreaturer paa Veiene. Det er saa langt fra, at denne Bestemmelse vil have denne Folge, at den maaste, som fremhævet af flere ærede Talere, endogsaa kan føre til, at der blev bedre Orden paa Veiene, end der nu faktisk er, og man maa jo tage Forholdene ikke efter en vis ideal Tilstand, men saaledes som de i Virkeligheden ere. Som Exempel paa, hvad Virkning en saadan Bestemmelse kunde medføre, kan jeg henvise til den Kommune, hvor jeg bor. Vi have der i de sidste Aar solgt Græsningen paa Veiene ved Auktion, naturligvis saaledes, at Bedkommende ikke fik Ret til at græsse deres Kreaturer paa Veiene, men saaledes, at de kun fik Ret til at aflaa Græsset. Imidlertid græsede de alligevel deres Kreaturer der, men siden Enhver fik sit eget Stykke, saa er der blevet bedre Orden paa Veiene, end der var tidligere under Politimesterens umiddelbare Tilsyn. Den Gang græsede Enhver sine Kreaturer, hvor han vilde, men nu græsser man dem hvert paa sit Stykke, og Enhver holder Justits over, at Ingen kommer ind paa dette, ligesom det ogsaa anses for en Skam, om Noget vilde græsse sine Kreaturer paa et Stykke, hvor en Anden havde Ret til Græsningen. Man er vis paa, at man ikke vil møde mere end eet Kreatur ad Gangen, og dette tror jeg vilde blive Tilfældet overalt, naar man vedtog en Bestemmelse som denne. Jeg kan dog ikke tro, at man saa aldeles vilde